

έρασται και ὑποψήφιοι γαμβροί, ὁ Ἀφεντούλης, ὁ Χρηστομάνος και δὲν ξέρω ποιὸς ἄλλος, αἱ δὲ μωραὶ παρθένοι· ἡ Θεολογία, ἡ Ἐρμηνευτικὴ, ἡ Μοριολογία, ἡ Μενδετεκαὶ λογία, ἀνακηρύσσονται Μεγάλαι Κυρίαι μὲ δλας τὰς τιμᾶς, τὸν πλοῦτον, τοὺς νομίμους συζύγους και τοὺς νομίμους ἔραστάς.

Καὶ διὰ νὰ καταλάβετε τὴν μωρίαν τῶν, σκεφθῆτε δὲ τὴν κηρύσσουν τὴν Ἑλλάδα ὅλην χρεωκοπημένην ἐπιστημονικῶς, ἐνῷ ὑπάρχει ὁ κ. Χελδράϊχ, ἐπιστημονικῶς τιμήσας τὴν Ἑλλάδα, ὡς ἰδρυτὴς σχεδὸν τῆς ἑλληνικῆς χλωρίδος.

Ὑπάρχουν, λέγουσι, ὑπόνοιαι περὶ αὐτοῦ καταχρήσεων ἐν τῷ Φυσικοῖστορικῷ Μουσείῳ.

Ἄλλα μῆπως ἐξηκριβώθησαν αἱ ὑπόνοιαι αὐταὶ; Διατί ἀφίνετε ἔνα ἐπιστήμονα τόσον καιρὸν ὑπὸ τὸ βάρος τοιούτων ὑπονοιῶν, ὡς γὰ ἡτο Βελένδζας; Καταδικάσατέ τον ἡ ἀθωώσατέ τον.

Καὶ ἐπὶ τέλους ποία σχέσις μεταξὺ καταχρήσεων και τῆς ἐπιστημονικῆς τοῦ ἄνδρὸς ἄξιας; Ἄν κατεχράσθη, ἂς εἶναι καλὰ τὸ κλασικὸν σας ἔδαφος, ὥπερ και τοὺς Γερμανοὺς τοὺς κάμνει ἥρωας κλεφτονιαῖς. Ἄν κατεχράσθη, ἐπιβάλετε εἰς αὐτὸν ἀπόζημιάσιν, ἀλλὰ χρησιμοποιήσατέ τον ὡς Καθηγητὴν τῆς Βοτανικῆς, και μὴν ἀφίνετε τὸν κ. Ἀφεντούλην νὰ κάνῃ θραῦσιν μὲ τὴν μαγικήν του μαγκούραν εἰς ὅλα, ποίησιν, ιατρικὴν, κριτικὴν, βοτανικὴν, μεταφραστικὴν, διαγνωστικὴν, φαρμακολογίαν, και μὴν ἀφίνετε τὸν κ. Χρηστομάνον νὰ ἐξασκῇ εἰς βάρος τῆς ὑπολήψεως τοῦ Πανεπιστημίου τὸν ἀγοριόν ἐγωγέμον του, διότι θὰ σᾶς εἴπωμεν ὅλους και εἰς σᾶς, κύριε Πρύτανε, ὅτι εἰσθε ἄξιοι νὰ σᾶς ἐπιβλέπῃ ἔνας Παπαμιχαλόποτλος ὡς ὑπουργὸς τῆς Παιδείας.

Ικαλεθάν.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Δημιατεκά. Τι διασκεδασιν θὰ ἔκαμνεν ὁ κόσμος, ἀν πάντοτε ἐδημοσιεύοντο τὰ πρακτικὰ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου. "Ἐχομεν ἐκεῖ μέσα τόσους φωστῆρας, τῶν ὁποίων τὸ φῶς χάνεται διὰ τοὺς εὔτυχεῖς ἐκλογεῖς τῶν. Ἐν τῇ περὶ θεάτρου συζητήσει διέλαχμψεν τόσος ἀγαθοπουλισμὸς, ωστε ἀν ἐδέχετο τὸ Συμβούλιον στενογράφον μας, τὸ Μὴ Χάρεσαι θὰ ἐπληρώσει λαμπτρᾶς ὕλης, διὰ μόνης τῆς δημοσιεύσεως τῶν στενογραφημένων πρακτικῶν.

Τι σᾶς λέγει φερ' εἰπεῖν ἡ φωτεινὴ ἐκείνη ἵδεα τοῦ μέλους Διονυσίου Ζαχαρίου ὅτι ἐκεῖνο τὸ σχέδιον πρέπει νὰ προτιμηθῇ, ὅποιο κατεδαφίζει ὀλιγάτεραις πέτραις ἀπὸ τὰ θεμέλια τοῦ θεάτρου!

Τι σᾶς λέγει ἡ ἄλλη μεγαλοφύια τοῦ μέλους Μίνωος, (τοῦ και εἰδικοῦ ἐκ τοῦ ὄντος τοῦ δικαστοῦ) ὅτι ἐκ τῶν δύο σχεδίων κάνεν δὲν πρέπει νὰ προτιμηθῇ, διότι τοῦ ἐνὸς προτιμωμένου, θὰ παραπονεθῇ ὁ ἄλλος· διὰ τοῦτο πρέπει νὰ προσκαλέσωμεν τὸν ἐνα ἐκ τῶν δύο νὰ μᾶς συντάξῃ σχέδιον, ὅτε δὲν θὰ παραπονεθῇ ὁ ἄλλος!!!!!!

Τι σᾶς λέγει ὁ συγκινητικὸς ὄρκος τοῦ κ. Δ. Βρυζάκη πρὸς τὸν Θεοφίλα: 'Αμάν, γιὰ τὴν ψυχὴ τῶν πεθαμένων σου, πέ μας ἀν εἶναι ἄξιον τῶν Αθηνῶν τὸ σχέδιον τοῦ κ. Γιράρδο, και τὶ σᾶς λέγει ἀκόμη ἡ δραματικὴ ἀπάντησις τοῦ κ. Θεοφίλα: «Ἐν ὄντος τῆς τρισποστάτου θεότητος, και ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς μου σᾶς διαβεβαιοῦμεν Ἡμεῖς Θεοφίλας μηχανικὸς και ἀρχιτέκτων ὅτι ναὶ, εἶναι ἄξιον !!

"Ε, μὰ αὐτὰ εἶναι μαργαρίται, τοὺς ὅποίους κάνεν ἀλλο συμβούλιον τοῦ κόσμου δὲν μοιράζει τόσον ἀφειδῶς εἰς τοὺς συνδημότας του. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν και σᾶς

ΕΠΙΦΥΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΑΤΤΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια τοῦ προηγούμενον ἀριθ. 358)

"Ἐν διαπεραστικὸν βλέμμα ἔρριψεν ὁ Παντοδύναμος πρὸς τὸν οὐρανόν του.

— Μάλιστα, οὐδείς!! ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν δύναται νὰ πιστεύῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς τὰ θαύματα· ἀν και φύσει τείνει πρὸς αὐτὰ, ἐνόσῳ ὁ νοῦς του εἶνε μικρότερος ἀπὸ τὸ κρανίον του. Ἐσεῖς πιστεύετε εἰς θαύματα; τι ἄλλο δὲ εἶνε ὁ ἀνθρώπος εἰμὴ κατ' εἰκόνα και καθ' ὅμοιωσίν μας πεπλασμένος; ὅσον δὲ ἀφορᾷ ἐμὲ ἀποκλειστικῶς, ὄφειλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι οὐχὶ ὀλίγον συνέτεινα εἰς τὴν γεννηθεῖσαν δυσπιστίαν τῶν ἀνθρώπων· διότι δὲν ἔξεφράσθην σαφῶς ὡμίλουν ἀφηρημένως· διότι ἐνῷ τοῖς ἔλεγα ὅτι εἶμαι υἱός σας, ἔλεγα συνάμα ὅτι εἶμαι και ὃ ἔδιος ἔκαντος σας· ωμίλουν δηλαδὴ ὅπως ὁ Σωτίας εἰς τὸν

Αμφιτρύωνα τοῦ Μολιέρου. Φαντασθῆτε π. χ. ἐκεῖ κάτω εἰς ἄνθρωπος νὰ λέγῃ ὅτι ὄνομάζεται Γεωργίος, και ὅτι εἶνε ἐξαδελφὸς τοῦ ἔκαντος του, συγγόνως δὲ και γαμβρὸς ἔκαντος· τί θὰ εἴποιν ὅσοι τὸν ἀκούουν;

"Ἐπειτα ὅταν οἱ παμπόνηροι Ἐβραῖοι γελῶντες δι· ὅλα αὐτὰ, μὲ ἡρώτησαν ἀν εἶμαι υἱός σου, ἐγὼ δὲν τοὺς εἶπα ναὶ, ἀλλ' ὅτι αὐτοὶ τὸ λέγουν· διότι νὰ σᾶς εἴπω τὴν ἀλήθειαν, μὲ ἔλειψε τὸ θάρρος δταν ἔσυλογιζόμην τι εἴδους θάνατος μὲ περιμένει. Ἐντεῦθεν ἡ δυσπιστία, ἐννοεῖται, ὑπερηφένης· σύγχυσις δὲ φοβερὰ ἐπεκράτησεν εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων· ἡ σύγχυσις δὲ φοβερὰ ἐπεκράτησεν εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων· ἡ σύγχυσις αὐτὴ ἔγεινεν αἰτία, ὃστε ἄλλοι μὲν οὐδόλως νὰ μᾶς πιστεύουν, ἄλλοι δὲ νὰ δίδωσι διαφόρους ἐρμηνείας περὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους σχέσεως μας· ἐντεῦθεν σύγκρουσις αἰματηρὰ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων· τὰ πάθη, τὰ μίση, ἔλαθον μεγάλας διαστάσεις· οἱ πονηροὶ μᾶς μετεχειρίζοντο ως ὄργανον πρὸς ἔχοντες τὸν κοινὸν νοῦν και πολὺ πεισσότερον οἱ μεγάλοι νόες ἡτο ἀδύνατον πλέον νὰ μᾶς ἐννοήσουν, ως παρεστήσαμεν ἔκαντος, και κατέληγον διὰ τῆς μελέτης και τῶν ἔρευνῶν εἰς ὅλως διάφορα συμπεράσματα, και ἐν πρώτοις εἰς τὴν ἀρνησιν ἡμῶν· ἐντεῦθεν πάλιν σύγκρουσις τῆς τάξεως αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων μετὰ τῶν ἀθώων φανατικῶν ἡ μετὰ τῶν ἐν συνειδήσει καπνήλων τῆς θρησκείας. Η μὴ εὐκρινὴς ἐπίσης ἔκφρασίς μου περὶ τῆς φύ-

συγχαίρομεν, ω̄ φυχαγωγά μέλη τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου !

“Ελλανοδίκαιοι ἡ ἀρχιτέκτονες ; Κριτικοὶ ἡ ποιηταί ; Διὰ πάντα ἀλλον πλὴν Ῥωμηοῦ ἡ τὸ θνήτον ἡ ἀλλον ; Διὰ τοὺς Ῥωμηοὺς καὶ τὰ δύο. Τὸ ἔνστικτον τῆς ἀπληστίας παντοῦ. Τὸ πνεῦμα τῆς κλεφτούριστος παντοῦ ! Ἀφοῦ δὲ Κορέσσιος ἐπικρίνας εὐφύεστατα τὸ ἀνοστανάλατον Ἐπίγραμμα τοῦ κ. Σεμιτέλου εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Βύρωνος, κατάντησε νὰ γίνη γελοιωδέστερος τοῦ Σεμιτέλου, προτείνας δικά του τραγελαφικά καὶ ὅσαντα μπραγτίου ἐπιγράμματα. “Ἐτσι καὶ οἱ Ἑλλανοδίκαιοι τῶν Σχεδιαγραμμάτων ἐπιδοκιμάζουν μὲν τὸ σχέδιον τοῦ κ. Ζιράρ, ἀλλὰ τοῦ προτείνουν μερικάς τροποποιήσεις, τὰς διοιάς δυστυχῶς μανθάνομεν ὅτι ἀπεδέξατο καὶ διελευταῖος. Καὶ ἀν μὲν πρόκειται περὶ ὑλικῶν ἀλλοιώσεων, σ' τὸ διάβολο ! Ἀφοῦ ἔτυχον δὲοι νὰ εἴναι μηχανικοὶ καὶ κάνεις εἰς τὴν σημασίαν τὴν καλλιτεχνικὴν τῆς λέξεως ἀρχιτέκτων, δὲν πειράζει ἀκάμαν καμμίαν μηχανικὴν παρατήρησιν. ‘Ἀλλά νὰ θέλουν ν' ἀλλάξουν καὶ τὸν ρύθμον, νὰ τὸν θέλουν νὰ γίνη, δοσον ἀφορᾶ τὴν πρόσοψη, ἐλληνικὸν, μὲ δόους τοὺς ρύθμους τῆς γῆς, προτιμωτέρα θὰ ἦτο ἡ πρότασις τοῦ κ. Φιλήμονος νὰ κάμουν περισσείαν τὰ σχέδια διὰ μέσου Παρισιών, Βερολίνου καὶ Ῥώμης, ἐπαιτοῦντα κρίσιν καὶ κριτάς. Αὐτὴ ὅμως ἡ πατριωτικὴ κρίσις τῆς Ἐπιτροπῆς μᾶς ὑπενθύμιζει τὰ βλασφαιρικά ἐν τῷ θεάτρῳ, εἰς παράστασιν τοῦ Κορέως τῆς Σιβιλλας, ὅτε ἀρχιμένης τῆς μαγωδοῦ Εἰσαγωγῆς τοῦ Ροσσίνη, ἐφώναζον :

— ‘Ελληνικό ! Ἔλληνικό !

“Η κατακαύμένη γενεὰ τῶν πυρπολητῶν δὲν ἔξευρε

ὅταν ἔμπαινε μέσ' τὴν φωτιὰ ὅτι εἰς ἀπόγονός της ποτε, ὥ. κ. Ν. Π. Παρίσης, ιατρὸς, ἀφοῦ θὰ ἐστέλλετο εἰς Παρισίους μὲ χρήματα ἵσως ἀγωνιστῶν, ἐπιστρέφων θὰ τοῖς ἀπεδείκνυν οὐδὲ λατινικὴν γλῶσσαν ὅτι δὲν ἔξευρον τέλειαν.

“Ἐκληροδότησαν αὐτοῖς μόνον οικίες ἐρήμους καὶ τὸ ἀλμυρὸν στοιχεῖον, ἐλπίζοντες ὅτι μόνον διὰ τῶν νηῶν ἡδύναντο εὔτυχη τὴν πατρίδα καὶ τοὺς πολίτας αὐτῆς νὰ καθιστῶσιν. Τέμπορα μοντάρτουρ, ἔτη γὰρ μοντάμουρ ἦν ο.λ.λ.ι.ρ.» Κακύμενοι, ‘Τύρανοι μὲ τὴν ἀρβανίτικα σας !

Ποῦ νὰ ἐμάντευον ὅτι τώρα γιγρέμεθα εὔτυχεῖς καὶ μὲ τὰ κληροδότηματα τοῦ Κρήτος καὶ τοὺς ὅμοιους μᾶς πρὸς τὸν κ. Ἐπαμεινώνδα Κριεζῆν, Βουλευτὴν “Τύρανοι, καὶ ὅσους ἀλλούς βουλευτὰς ἔβγαλες καὶ θὰ βγάλῃ η μεγαλόνγοσος !

ΝΑ ΜΗΝ ΕΛΘΗΤΕ

Γιὰ δῆτε πόσον ἀγρια καὶ βιαστικὴ πλακώνει ! Καὶ σὰν μακρὺς κροκόδειλος στὸν οὐρανὸν προβαίνει. Σὲ δῷ μεριές μεριζεται, ποῦ κάθε μιὰ θεριόνει, Καὶ ἀπειλεῖ νὰ συγκρουσθῇ η μία μὲ τὴν ἄλλη. Καὶ ζέρετ' ὅταν σύννεφα ἐπάνω συγκρουσθοῦνε ἀστροπελέκια μοναχὰ σ' ἐμᾶς ἐδῶ πετοῦνε.

τεώς μα; ἔκαμεν ὥστε πλῆθος λαῶν νὰ μὴ μᾶς πιστεύσῃ, ἀλλὰ νὰ παρασυρθῇ ὑπὸ ἐπιτηδείων ἀνδρῶν εἰς ἀλλα δόγματα περὶ θεοτητος· καὶ ἐπειδὴ πᾶν αἵσθημα θρησκευτικὸν συνεπάγεται εἰς τὰ πλήθη ἀναγκαίως τὸν φανατισμὸν, εὐκόλως ἐννοεῖ τις τοὺς λόγους τῆς συγκρούσεως τῶν λαῶν, χάριν τῆς θρησκείας. ὥστε πιστεύω νὰ δύολογήσῃ, Πάτερ μου, ὅτι ὅχι μόνον καλὸν ἀποτέλεσμα δὲν ἐφέραμεν, ἀλλὰ τούναντίον φοβερὸν βλάβην. Ἐστὲ δὲ βέβαιος ὅτι οὐδεὶς θὰ μείνῃ σὺν τῷ χρόνῳ πιστὸς εἰς ἡμᾶς. Πρὸς τίνα λοιπὸν σκοπὸν παρενέβημεν ὑπερφυσικῶς; Πῶς νὰ μὴ μὲ τύπτῃ ἡ συνείδησις διὰ τὰ γενόμενα;

‘Ο Παντοδύναμος εἶχεν ἡδη ἐρεθισθῇ ἀρκούντως, διότι ἐνέσεις δὲν εἶχεν οὐδὲν ἐπιχειρηματα νὰ ἀντιτάξῃ· εἶνε μοιραῖον εἰς πάντα ἰσχυρὸν νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ αὐθαίρετον καὶ τὸν θυμὸν, ὅταν δὲν δύναται νὰ δικαιοιλογήσῃ τὰς πράξεις του· δὲν διέφυγε τὸν νόμον τούτον δὲ Πολυέλαιος, διὸ καὶ εἶπε μετ' ὄργης :

— ‘Ἐπι τέλους μὲ εἶνε ἀδιάφορον· ὅστις θέλει ἀς μὲ πιστεύῃ, ἀλλὰ δόξα ἡμῖν ἔχομεν τὸν ‘Ἄδην καὶ ἔκει ἐλπίζω εἰς τὸ ἔξτης οἱ ἀπιστοι νὰ γείνουν ἀμέσως πιστοὶ, καὶ φητοὶ ἀκόμη.

Πρὸς στιγμὴν διεκόπη ἡ συζήτησις· ἀλλ' ὁ Μονογενῆς αὐτοὶ νόμοι εἶνε γνωστοὶ καὶ εἰς τὸν ἀπλούστατον τῶν θυητῶν. Τὸ ἀδύνατον γίνεται πλέον καταφανέστατον, εἶνε δίκαιον, ἥθελες νὰ μὴ χάσῃ τὴν εὐκαιρίαν καὶ νὰ ἔχει προσπαθήσῃ τις νὰ μεταβάλῃ ἔνα ἀνθρώπον διὰ τῆς πείσης ἀπαξ διὰ παντὸς τὸν ‘Ψύστον ὅτι οὐδεμίαν τι-

μωρίαν πρέπει νὰ ὑφίστανται οἱ ἀνθρώποι, καὶ ὅτι τὸ δίκαιον δὲν εἶνε ὅπως τὸ ἔννοεῖ· διὸ ἐξηκολούθησε τὴν συζήτησιν εἰπὼν ὅτι δὲν φρονοῦσε τὸν οὐρανὸν προβαίνειν πράξεων καὶ τῶν ἴδεων του· διότι δὲ τις σκέπτεται καὶ φρονεῖ καὶ πράττει, προέρχεται ἐκ τῆς ἀδυναμίας τοῦ νὰ μὴ δύναται νὰ φρονῇ καὶ νὰ πράττῃ ἄλλως· ἀφοῦ σχηματίσῃ τις πεποιθήσεις περὶ τῶν πραγμάτων καὶ ἐπομένων ρύθμοις τὰς πράξεις του κατὰ τὰς πεποιθήσεις ταύτας, πῶς θέλετε νὰ πράττῃ καὶ νὰ φρονῇ τὰ ἐναντία; τι πταίει εἰς ἀνθρώπος, ἐὰν εὑρέθη ἄμα τῇ γεννήσει του εἰς μέσον, ἐντὸς τοῦ ὄποιου ἀπέκτησε τοιαύτας ἡ τοιαύτας ιδέας καὶ αἰσθήματα καὶ ἐμόρφωσε τοιούτον χαρακτήρα; Εἰς Μωαμεθανὸς, Ἐβραϊος ἡ Ἰνδὸς εἶνε δυνατὸν νὰ γείνουν μάνοις των χριστιανοὶ ἡ ὅμοιοι μὲ τοὺς ἀλλούς λαοὺς ὡς διὰ μαγείας; βεβαίως ὅχι· καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει δὲ ὅτι, ὅταν φθάσῃ εἰς ὥριμον ἡλικίαν καὶ ἐπομένως δύναται νὰ σκεφθῇ κατὰ τὰς δυνάμεις του, λαμβάνει γνῶσιν τῶν ἴδεων καὶ τῶν ἡθῶν τοῦ χριστιανοῦ ἡ ἄλλους τινὸς, νομίζετε ὅτι δύναται νὰ μεταβάλῃ ἀρδην τὸ ἔγώ του, τὸ ὄποιον ἀπέκτησεν ἀπὸ ἐτῶν ἐντὸς ἀτμοσφαίρας ὅλως ἴδιας; ἐν ἀπλοῦν βλέψμα εἰς τὴν πραγματικότητα ἐὰν ρίψητε, θὰ πεισθῆτε ἀμέσως περὶ τούτου· οἱ ψυχολογικοὶ αὐτοὶ νόμοι εἶνε γνωστοὶ καὶ εἰς τὸν ἀπλούστατον τῶν θυητῶν. Τὸ ἀδύνατον γίνεται πλέον καταφανέστατον, εἶνε δίκαιον, ἥθελες νὰ μὴ χάσῃ τὴν εὐκαιρίαν καὶ νὰ ἔχει προσπαθήσῃ τις νὰ μεταβάλῃ ἔνα ἀνθρώπον διὰ τῆς πείσης ἀπαξ διὰ παντὸς τὸν ‘Ψύστον ὅτι οὐδεμίαν τι-

Βουλή, ποῦ κρύβεις μέσα σου τὴν σύγκρουσι, τὴν πάλη,
Καὶ ὅσο πᾶς σιγὰ-σιγὰ κοντά μας πλησιάζεις,
Γιατί στὴν εὔτυχίαν μας ἡ ὄψις σου προβάλλει;
Δὲν ξέρεις πῶς καὶ μακροὺ ἀκόμα μας δειλιάζεις;
Δὲν μᾶς λυπάσαι κι' ἔρχεσαι — ὅπου νὰ μὴ προφθάσῃς
Καὶ πάλι τὴν γαλήνη μας αὐτὴ νὰ μᾶς χαλάσῃς;

Πολὺ καλὰ ἔξουσαμε, σὰν νὰ μαστε σὲ σκόλη,
Τόσο καὶ ρὸ δίχως βουλὴ, ἔλευθεροι, μονάχοι.
— Δίχως βροχὴ, δὲν εἴχαμε ἀνάγκη παρασόλι,
μανδῆλι ἂν δὲν εἴχαμε, δὲν εἴχαμε συνάρχη.
Μᾶς ὥστη πρᾶγμα περιττό, κι' ὡς τώρ' ἀκόμα—πείσου—
κανεῖς μας δὲν αἰσθάνθηκε, κανεῖς τὴν ἔλλειψί σου.

Τόσο καὶ ρὸ χαιρόμαστε μεγάλη ἡσυχία.
Δὲν εἴχαμε δαρσίματα, καυγάδες καὶ ἀντάρσις,
Δὲν εἴχαμε τούλαχιστον Κολάου φλυαρία,
Καὶ δὲν ἀκούχμε φωναῖς κι' ἰδέκις ἄραις μάραις.
Εἴχαμε ἡσυχο τὸ νοῦ καὶ ἡσυχο κεράλι
Καὶ . . . δὲν ποθοῦμε νέρθωμε στὸ πρωτινό μας χάλι.

— Ας λείψουν πλέον, Βουλευταὶ, τὰ λόγια καὶ τὰ ζύλα,
— Ας παύσουν τὰ μαλώματα κανένα χρόνο μόνο.
Τὰ περσινά σας δράματα δὲν φθάνουν τὰ ποικίλα,
Πρέπει νὰ βλέπωμε λοιπὸν τὰ ἵδια καθεχρόνο;
Πῶς; πρέπει πάντα ἡ αὐτὴ νὰ ἦναι κωμῳδία,
Τὰ ἵδια πάντα πρόσωπα, ἡ ἵδια ἀνδία;

Δὲν βραβεύκετε καὶ σεῖς τὴν λίμα καὶ τὴν γρίνα,
Τοὺς κόπους, τὸ ξενύχτισμα, τὰ λόγια σας τὰ τόσα,
Τοῦ Στεφανίδη τὴν φωνὴν, τὰς ῥήσεις τοῦ Δουζίνα,
Καὶ δὲν κουράσθηκε καὶ σᾶς ἡ σιδερένια γλῶσσα;
“Ω βουλευταὶ! ”Αν θέλετε χρόνια πολλὰ νὰ ζήτε,
Μιὰν χάρι νὰ μᾶς κάνετε: ποτὲ νὰ μὴν ἐλθήτε.

Μεχαήλος.

Η ΦΥΛΑΚΗ ΤΟΥ ΑΡΑΒΗ.

Αἱ φυλακαὶ ὅπου κρατεῖται ὁ Ἀράβης, ἔχοντες μεσανῶς ἴματα ποθήκη τῆς “Οπέρας τοῦ Καΐρου. Αὐτοὶ οἱ Αἰγύπτιοι ὑπουργοὶ θὰ εἰναι πολὺ σατυρικοὶ διὰ νὰ περιορίσουν ἐνα πράγματι θεατρικὸν ἡρωαὶ ἐντὸς θεατρικοῦ ἐδάφους.

Τὰ μόνα ἔπιπλα τοῦ δωματίου εἰναι μία στρατιωτικὴ κλίνη, δύο καρέγλαι, ἔνα σκαρινὶ κ' ἔνα κανάτι ὅχι αἰγινήτικο, ἀλλὰ αἰγυπτιακόν.

Διὰ τὸν πρώην Δικτάτορο πολλὴ εὔτελεια· ἀλλὰ διὰ τουρκικὴν φυλακὴν ἐνὸς συνωμότου, σχεδὸν βχούικὴ μεγαλοπρέπεια.

“Αν δὲν παρενέβαινον τὰ βρυχήματα τοῦ ἀγγλικοῦ λέοντος καὶ ἀφίνετο εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Αἰγυπτίου πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ Ἀντιβασιλέως, ὁ καῦμένος ὁ Ἀράβης πρὸ πολλοῦ θὰ ἦτο αὐτοκτονημένος ή θῆχε ἀποθάνει ἐκ . . . δυσεντερίας.

Εἰς τὸ μόνον παράθυρον τὸ ὅποιον ἔχει τὸ δωμάτιον του δὲν τολμᾷ νὰ προβάλῃ ὁ Ἀράβης φοβούμενος τοὺς σαρκασμοὺς τῆς φρουρᾶς.

σκεία κατακτῷ τὸν ἀνθρωπὸν, δταν τὸν εὑρῆ κενὸν ἀλλῶν ἰσχυρῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, ἡ δταν τὸν θαυμῶση διὰ ἀπατηλῶν θαυμάτων· δὲν αὐτὸν τὸν λόγον καὶ ἡ ἰδεῖκή μου ἡ θρησκεία διεδόθη ὀλίγον τι εἰς τὴν ἀνθρωπότητα· δὲν κατώρθωσεν ὅμως νὰ ἐκτοπίσῃ τὰς ἄλλας, διότι ὅσον ἐνίστε εἶνε εὔκολον νὰ ἀπολέσῃ τις τὰς θεοκρατικὰς του ἰδέας, δταν ἔτυχε νὰ εἰνε ὀλίγον ἀνεπτυγμένος, τόσον εἶνε δύστολον εἰς τὰ πλήθη νὰ τὰς ἐγκαταλείψῃ· οἰκδήποτε θρησκεία εἰς τὸν ἀνθρωπὸν εἶνε μία πεποιθήσις· μὴ στηριζομένη εἰς οὐδένα συλλογισμόν, εἰς οὐδέμιαν παρατήρησιν, εἰς οὐδένα συμπέρασμα ἐξαχθὲν ἐκ τῶν γεγονότων τῆς Φύσεως· εἶνε ἐν ἀξίωμα, ἐν θεώρημα γεωμετρικὸν ἀνεύ ἀποδείξεως· εἰσέρχεται ὀλόκληρος ἡ πεποιθήσις ἀκραδαντος εἰς τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων, μεταγιζομένη οὕτως εἰπεῖν ἀπὸ ἀτόμου εἰς ἀτομον· ἐξ ζητήσης τις τὸν λόγον τῆς πεποιθήσεως, ἀπὸ μίαν π. χ. γραταν ἀμαθῆ, εἰς μάτην θὰ περιμείνῃ ἀπάντησιν· ἀκριβῶς τὸ ζητούμενον εἶνε ἀπόδειξις καὶ ὡς τοιαύτη καθι στῇ τὸν πιστεύοντα ἀσάλευτον. Κωμικώτερον φαινόμενον δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ἐὰν θέσῃ τις ἔναν χριστιανὸν ἀφ' ενός, καὶ ἔνα μωαμεθανὸν ἀφ' ἑτέρου καὶ τοὺς ἀκούση νὰ συζητῶσι καὶ νὰ ὑπερασπίζωσιν ἔκαστος τὴν θρησκείαν του· ἔκαστος θὰ λέγῃ ὅτι τὰ δόγματα τῆς θρησκείας του εἶνε ὄρθι, διὰ τὸν λόγον ὅτι εἶνε ὄρθι· οἱ μεγαλείτεροι τῶν συλλογισμοὶ θὰ ἔχωσι τὴν ἀξίαν τὸ πολὺ βρεφικῶν συλλογισμῶν ἢ παράφρονος· αἱ θρησκευτικαὶ πεποιθήσεις

εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, φυσικῶς ἡνωμέναι μὲ τὴν διανοητικὴν ἀτομικότητα, ὡς κονιώδη μορία σιδήρου μετὰ κόκκων χρυσού, τὰ δόπικ εἶνε ἀδύνατον ἐν πρὸς ἐν τὰ κωρίση τις ἀπὸ ἀλλήλων· ἀπαιτεῖται εἰς μαγνήτης ὅπως διαχωρίσῃ αὐτό· ὁ τοιοῦτος δὲ μαγνήτης εἶνε μόνον ἡ διανοητικὴ δύναμις καὶ ἡ ἐπιστήμη.

Εἰς ἀνεπτυγμένος ἀνθρωπὸς ἐξ ἀνάγκης θὰ ἀπορρίψῃ

οἰασδήποτε ἰδέας θρησκευτικᾶς ἢ ἐπιστημονικᾶς παρουσιαζομένας ὡς θαῦμα καὶ οὐχὶ ὡς ἀπόρροια παρατηρήσεων καὶ συλλογισμῶν ἐπιθεσιούμενων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τῶν φαινομένων.

— Μὲ συγχωρεῖς, διέκοψεν ὁ Ψύστος μετὰ προθυμίας, νομίσας ὅτι θὰ φέρῃ εἰς ἀμυχανίαν τὸν νιόν του· πολλοὶ μεγάλοι νόες ἡσαν χριστιανοί, καὶ εἶνε ἀκόμη ὀλίγοι, οἵτινες μᾶς ἐπίστευσαν, ὡς ἐξάγεται τούλαχιστον ἐκ τῶν ἀνακρίσεων τοῦ Ἀβραὰμ καὶ Μελχισεδέκ· ὥστε πῶς τὰ συμβιβάζεις αὐτὰ μὲ τὰ λεγόμενά σου;

— Μὴ χάνεσθε! ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Μονογενῆς· ἐν πρώτοις δὲν πρέπει νὰ διδόητε πίστιν καὶ ἀξίαν τινὰ εἰς τὸ ποιὸν τῶν ἀνακρίσεων τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τῶν λοιπῶν κοράκων τῆς ἑρήμου· ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι αὐτοὶ σᾶς ἔχαλασσαν· πλεῖστοι δὲ τοφοὶ ἐξ αἰτίας αὐτῶν εύρισκονται δυστυχῶς ἀκόμη εἰς τὸν Ἀδην. Νὰ συνεννούμεθα· οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι νόες, περὶ ὃν μοὶ δηλεῖτε, δὲν ἡσαν χριστιανοί, ἀλλ' ἐπίστευαν εἰς ἔνα θεὸν, περὶ τῆς οὐσίας τοῦ ὅποιου, οὕτε οἱ ἰδιοὶ ἰδέαν τινὰ εἰχον· δὲν τὸν

Οι Ἰδιοὶ στρατιῶται ποῦ τὸν πρώτων ἡμερῶν, τώρα τὸν περιγελοῦν.

· Ή τροφή του είναι καθημέραν πιλάφι και από μίσεν
βρασμένη κόττα.

Καὶ ὁ ἕδιος τώρα μοιάζει σὰν μαδημένη κόττα!
Δυστυχῆ μεγαλεῖται!

Συνάγεται.

ΑΝΩ—ΚΑΤΩ

"Οσων τὰ πατριώτικά νεῦρα συνταράσσει ἡ στρεβλὴ λειτουργία τοῦ πολιτεύματος ἐν τῇ πατρίδι μας, ἀς σπεύσωσι, τὰς Κυριακὰς πρὸ πάντων, εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, νῦν ἴδωσιν, ὡς ἐν προτύπῳ μικροκόσμῳ πόσον κανονικώτατα ἔκει ἐργάζεται τὸ σύνταγμα· δὲν δικαψεύδει τὸ ὄνομά του. Τὰ ἄρθρα τοῦ πολιτεύματος συνετάγησαν ὑπὸ τῆς σοφῆς ἐργολαβίας. Οἱ μουσικοὶ παριστῶσι τὴν νομοθετικὴν ἔξουσίαν, προχύνουσαν τοὺς νόμους τῆς εἰς ἐρωτύλα μελύνδρια Μασκότ. Ἡ ἐκτελεστικὴ διιαχειρίζεται ὑπὸ τῶν ἐρωτολήπτων. Βχοιλεὺς, τὸ θῆλυ, ἔκαστον θῆλυ δηλαδὴ, ἀπασχολοῦν τούλαχιστον ἐπτὰ ὑπουργούς ἐκ τοῦ εὐδαίμονος ἡμῶν φύλου. Παρατήρησις! δοῖο καὶ ὅσαι δὲν εὑκρεστοῦνται εἰς τὴν τελευταίαν κατάταξιν, ἀς ἀγαστρέψωσι τοὺς ὄρους· καλλίτερον ἵσως: μένομεν ἀνεύθυνοι οἱ ἄνδρες, καὶ ἡ εὐθύνη πίπτει εἰς τὰς γυναικάς μας. — Θέλετε καὶ δικαστικὴν ἔξουσίαν; Εἴνε οἱ καθήμενοι ἐν ταῖς τραπέζοστοιχίαις τῶν πέριξ καφενείων, οἱ παρχτηρηταί. Πολίται δέ; "Α! αἱ τραπέζαι, οἱ φαγοί, καὶ τινες λοῦστροι.

Ἐξαρχούσιῶν τὰς συνταγματικὰς μελέτας μου. — Κάρ-

ρον διατάχεις εις αὐθαδέστατα τὰ περιπατοῦντα πλήθη· ἀ-
όδηγῶν αὐτὸν, ἀρειμανίως ἐπ' αὐτοῦ ἔξηπλωμένος, ἀμιλ-
λάσται νὰ ἐπιδείξῃ πᾶσαν τὴν ζωηρότητα τοῦ ἵππου του
πρὸ τῆς σεβαστῆς ὄμηγύρεως. Καὶ εἶπον! ἐν μέσῳ τῆς
ἀρμονικῆς αὐτῆς λειτουργίας τοῦ συντάγματός μου τὸ
κάρρον ἐκεῖνο εἴνε ἡ ἐπανάστασις. Ἀλλὰ σημειωτέον ἔτει
οὐδεὶς ἐρυθρένδυτος Οὐδόλευ εὑρέθη νὰ συγκρατήσῃ τὸν
ἀποστάτην Ἀραμπῆ.

Ορέγομαι νὰ διαιρέσω καὶ ἄλλως τοὺς Κυριακοὺς περιπατητικοὺς τῆς πλατείας μου. Εἰς ἐργολάθους, εἰς μουσικολήπτους, εἰς φιλαρέσκους, — βλέπετε, σᾶς παρέχω, χάριν ἀνέστεως, ίδιαιτέρων θέσιν, Κυρίαι μου,— εἰς φοιτητὰς, καὶ εἰς βλάχους. Παρατηροῦτε οὖτι δύναται τις νὰ συγχωνεύσῃ ἐν ἑαυτῷ πλείονας τῆς μιᾶς ἐκ τῶν ἀνωτέρων ιδιοτήτων, ως ὁ κ. Τρικούπης πλείονα ὑπουργεῖται.

Είνε ἡλιθίος, ὁ ἀτυχής. Νέος ἀκόμη, καὶ συγχρόνως,
ὅχι πλέον νέος· τὸ πρόσωπόν του κατακίτρινον, καὶ
ἰσχνὸν, ώς τεμάχια λεμονίου, καταγαλῶσαν καὶ τὴν
ἐσχάτην σταγόνα τοῦ χυμοῦ του· οὐδὲ τὸν ἐλέχιστον
πινθῆρα νοημοσύνης διατηροῦσιν οἱ ὄφθαλμοί του,
ἔσθεσμένοι, ώς αἱ θερμαστραι κατὰ τὸν Ἰούλιον· ἡ κε-
φαλή του, τεταμένη πρὸς τὰ ἐμπρός, καὶ κλίνουσα βα-
θεῖα χαμαί· τὸ βάθισμα του ἐνέχει τὴν ἀκιςματωδὴν
ἐκείνην ἔρυθριμίαν τῆς ἡλιθιότητος· εἶνε συνταγματικός,
καὶ αὐτὸς, καὶ ποῦρος ἔργολάθος, ἀν θέλετε· ὁ ἔρως νέ-
μεται καρδίας καὶ βλακείας· Ἀλλὰ τί εἶνε ἐκεῖνο ἕπερ
ἀκτινοβολεῖ ἐν μέσῳ τοῦ στήθους του; δὲν ἔχω καμ-
μίαν δυσκολίαν νὰ τὸ ὑπολάθω ώς τὸν χρυσοῦν σταυρὸν
τοῦ Σωτῆρος, ἀν δὲν διέκρινα ἥδη ὅτι εἶνε ζεῦγος ἀγ-
θέων, δύο μεγάλα μεγάλα νιοθέριστα, διλόδροσα, κατά-
λευκα λουλούδια, κόσμος καὶ κλήρος ἐκείνου.

κήν ίδιοτητα, δὲν ἔχουσι, δὲν δύνανται γὰρ ἔχωσι ἀκριβῆ
ιδέαν τῆς ἐνδομύχου αὐτῶν φύσεως, ἀλλὰ μόνον τῶν
ἀποτελεσμάτων τῶν ίδιοτήτων αὐτῶν, τὰ δύοτε οὐ ποι-
πούσιν εἰς τὰς αἰσθήσεις των. Αὐτὴν λοιπὸν ἡ τάξις
τῶν ἀνθρώπων ἐξ ἀνάγκης μᾶς ἐπλασε καὶ εἰκόνα καὶ
καθ' ὅμοιώσιν των, καὶ οὐχὶ ἡμεῖς ἐκείνους ὡς διατεί-
νονταί τινες μᾶς ἔδωκαν ίδιοτητας, τὰς δύοτες ἔχουν
οἱ ἔδιοι, οἷον ἀγάπην, θυμὸν, ἐκδίκησιν, μίσος, εὐσπλαγ-
χνίαν, προστάτευσιν, συγχώρησιν κ.τ.λ. ἀπορχόλλακτα
δηλαδὴ ὅπως ἐπὶ Ὁμήρου ἔκκτοντάδες θεοὺς ἐπλασαν οἱ
ἀνθρώποι καθ' ὅμοιώσιν των. Αὐτὴν ἡ τάξις τωράντι τῶν
ἀνθρώπων εἶναι, (ἄν καὶ ὀλίγοι) ἀληθεῖς χριστιανοί εἶναι
ἢ λεγούσιν τάξις τῶν πατησάρτων εἰς τὴν πήτα.

"Ωστε, Πάτερ μου, ὅτι φρονεῖ ἔκστος, δὲν εἶνε δυ-
νατὸν νὰ φρονῇ άλλως· δὲν ἔξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεως
του νὰ εὕρη τὸ ὄρθον, διότι αὐτὴ ὑπάγεται εἰς τὴν διά-
νοιαν· ἐπομένως πιστεύοντες ἡ μὴ πιστεύοντες εἰς ἡμᾶς
δὲν εἶνε οὐδόλως ἀμαρτωλοί, καὶ δὲν πρέπει δθεν νὰ τι-
μωρῶνται. Καὶ ἀλλοτε σας είχον ἐκθέσει τῆς ἰδέας μου
ἐν μέρει ταύτας, συνεπείχ τῶν ὅποιών ἀπερφασίσατε νὰ
μὴ στέλλετε οὐδένα τῶν βαρβάρων λαῶν εἰς τὸν "Ἄδην"
σας εὔγαροίστησα διὰ τοῦτο.

Τώρα ζητῶ καὶ ὑπὲρ τῶν θεωρουμένων ἀμαρτωλῶν
χριστιανῶν καὶ τῶν μὴ πιστευόντων εἰς ἡμᾶς πεπολιτε-
ῖ σμένων ἀνθρώπων πλήρη χάριν· ἐν θέλητε νὰ εἰσθε συ-
νεπῆς πρὸς ἑαυτὸν, ὅφείλετε νὰ τὸ κάμητε.
(Ἀκολουθεῖ).